

РЕШЕНИЕ

№ 3964

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2401** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „У. Е. У. Кфт.“ – клон Б., чрез адвокат К. срещу решение /без номер и без дата/, постановено по наказателно от административен характер дело № 23261/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 97 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 264/03.11.2011 г., съставено от Началник на Г.-С. при РДГП-Аерогари при ГД „ГП” - МВР.

С посоченото НП на касатора, на основание е наложено административно наказание - имуществена санкция основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/, за неизпълнение на законово задължение по чл. 20, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

В жалбата е посочено, че процесното НП е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че соченият за нарушител не може да бъде правосубектен, защото не е юридическо лице, а клон на чуждестранно лице. Релевират се оплаквания, че АУАН е съставен при съществено нарушение на административно-производствените правила, защото не е подписан от оправомощено за това лице. Според касатора С. Б. не е притежавала необходимата представителна власт да представлява сочения за нарушител в хода на административно-наказателното производство и този порок не може да бъде преодолян по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Инвокирани са доводи, че в АУАН е

посочена погрешно правната норма, която е нарушена, съгласно приетите за установени фактически обстоятелства.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява се от К., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна, поради което решението на СРС следва да бъде отменено.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителят. От събраните доказателства от фактическа страна е прието, че „У. Е. У. Кфт.“ – клон Б., в качеството си на въздушен превозвач, на 23.07.2011 г. е превозило до Република Б. с полет W. от X. лицето D. A., [дата на раждане], гражданин на Й.. Същият при качване на борда на самолета не е притежавал редовен документ за пътуване или българска виза.

Изложените факти са констатирани извършената паспортно-визова проверка при влизането на чужденеца в Република Б..

За констатираното изпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 116/12.08.2011 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от пълномощника му адвокат К. на 07.01.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 17.01.2013 г. /вх. 2401/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд не е изследвал всички относими към спора факти и правни норми. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени частично събраните писмени доказателства.

Изводите на СРС не се споделят от настоящия състав касационната инстанция.

По силата на чл. 8, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Не се изисква виза, когато това е

предвидено в Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република Б. е страна, или в акт на Министерския съвет. Според чл. 1, пар. 1 от цитирания акт на вторичното право на ЕС, гражданите на третите страни, които са изброени в списъка в приложение I /в който влиза и Й./, трябва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите-членки. В пар. 2 от същата норма е предвидено, че граждани на трети страни, посочени в приложение I се освобождават от визово изискване, които притежават разрешително за местен граничен трафик, издадено от държавите-членки по силата на Регламент (ЕО) № 1931/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за определяне на правилата за местния граничен трафик на външните сухопътни граници на държавите-членки и за изменение на разпоредбите на Ш. конвенция, когато тези лица упражняват своето право в контекста на режима за местния граничен трафик.

В разглеждания казус е безспорно, че чужденецът е притежавал пътнически документ, издаден от компетентните власти на друга държава-членка – Х., а процесният полет е извършен между две държави-членки на ЕС, а не между Република Б. и трета страна.

Общоизвестен е фактът, че Х. е държава-членка по Ш. конвенция, поради което може да се предположи, че документът, с който Д. А. е напуснал страната /приложен по преписката като нечетливо копие/, е издаден именно на основание на цитирания регламент. Това основно за спора обстоятелство е останало неизяснено в хода на проведеното пред СРС производство.

Цитираните констатации на касационната инстанция налагат връщането на делото за разглеждане от друг състав на СРС, Наказателно отделение, при което да се изясни точния тип документ или документи, представени от чужденеца при влизането си в страната и основанието, на което са издадени от компетентните власти на Кралство Х.. В случай на необходимост, следва да се изиска съответната информация от МВР и МВНР.

Неоснователни, според настоящия съдебен състав са инвокираните в касационната жалба доводи, че соченият за нарушител не е правосубектен, защото по правната си форма не е търговско дружество, а клон на чуждестранен търговец. Според чл. 17а от Търговския закон, клон на чуждестранно лице, регистрирано с право да извършва търговска дейност според националния си закон, се вписва в търговския регистър. Вярно е, че според чл. 83 от ЗАНН, имуществената санкция се налага на юридически лица и еднолични търговци. В случая се касае за клон на чуждестранно лице, който според българското законодателство е приравнен на юридическо лице – същият подлежи на вписване в търговския регистър, води самостоятелни търговски книги и съставя баланс.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение /без номер и без дата/, постановено по наказателно от административен характер дело № 23261/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 97 състав и вместо него постановява:

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на Софийски Районен Съд,

Наказателно отделение, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.
Решението е окончателно.